

Chtěli psát o Robinsonovi, píšou sami o sobě

720 nebezpečných slov o tom, co ukazuje srovnání dnešního mainstreamového tisku s komunistickými filmovými týdeníky

Je velmi poučné sledovat situaci ve Velké Británii, protože se nehroubí pouze jeden konkrétní stát, ale také politický a společenský režim, se kterým byly spojovány nesmírné naděje. Parlamentní demokracie, privilegované postavení vzdělané elity, ekonomika s minimem státních zásahů a nezávislá média – tenhle koktejl měl být zárukou úspěchu a podstatná část světa se ho snažila napodobovat. Jenže místo národní prosperity vidíme pád do despotie, organizovanou národní sebevraždu a nahrazení lidu vystrašenou masou neschopnou odporu. Velká Británie a její Westminsterský systém jsou odstrašujícím příkladem, nikoliv vzorem hodným následování.

V uplynulých dnech jsme mohli sledovat další aféru. Státní televizní stanice BBC připravovala na zakázku neziskové organizace Hope Not Hate (to je takové tamní Hate Free Culture) pořad, který měl pošpinit Tommyho Robinsona. Jeho sympatizanti se dostali do štábu a skrytou kamerou natočili důkazy o praktikách, jaké BBC používá.

Tommy z toho udělal velkou show přímo před budovou BBC v Manchesteru. Za účasti tisíců lidí, přestože tamní policie udělala všechno možné, aby se na místo nedostali – přiměla dokonce městský

dopravní podnik, aby přerušil provoz metra. O tom už je napsáno dost, třeba hezký komentář Martina Konvičky.

Zaměřím se na jiný zajímavý aspekt celé kauzy, a sice na reakci britských novin. Nemám na mysli komentátory, ale klasické zpravodajství. Člověk nemusí být expert, aby věděl, že zpravodajský článek by měl obsahovat následující:

- Shrnutí, z čeho Tommy Robinson viní BBC,
- Reakce BBC (dát hlas i druhé straně),
- Názor nezávislého experta nebo vlastní zjištění redaktora,
- Jiný text, třeba i na téže stránce, může obsahovat komentář a stanovisko, které dá za pravdu jedné nebo druhé straně. Kdyby chtěly být nějaké noviny dokonalé, mohou přinést více komentářů s různými stanovisky.

Nedělejme si iluze, že to znamená nestrannost. Šikovní novináři dokážou vše zmanipulovat tak, aby naklonili sympatie

čtenářů k té straně, se kterou sympatizují oni.

Přečetl jsem tedy se zájmem články britských deníků napříč politickým spektrem, od marxistického

Guardianu až po neokonzervativní Telegraph, jak si poradili. První, čeho si všimnete, že všechny články se navzájem podobají jako vejce vejci. Až na drobné

Četba mainstreamových novin vede ke zhloupenutí, podobně jako příliš časté sledování telenovel.

stylistické změny se fakticky jedná o tentýž článek.

Všude tedy najdete stejné vyjádření o tom, že Tommy Robinson je extrémista a že má údajně velmi temnou minulost. V žádném ale nenajdete informaci, o co vlastně veden spor! Co Tommy Robinson a jeho přátelé vlastně vytýkají BBC? To čtenář článku o sporu Tommyho Robinsona a BBC nepotřebuje vědět.

To už není jen otázka mizerné novinářské práce. To je především výpověď o čtenáři, který si přečte článek, nenajde v něm ani ty nejzákladnější informace a přesto si druhý den koupí stejné noviny znovu.

Jedno možné vysvětlení říká, že četba mainstreamových novin vede ke zhloupenutí, podobně jako sledování telenovel. Tedy pokud čtenář nesleduje také alternativní média, aby byl nucen porovnávat naprosto rozdílné pohledy a procvičoval mozek. Když si někdo plní mozek pouze pitomostmi, pitomostmi a zase pitomostmi, pak to podle toho vypadá.

Vedle toho si nám ale hodně řekne srovnání s filmovými týdeníky v předlistopadových časech. Většina diváků si je odseděla z donucení, ale ta menšina, která je vidět chtěla, ta nepřicházela kvůli konkrétním informacím. Ani ten nejoddanější komunista nežil v napětí, o kolik procent překročily plán

dojičky v jihočeských Hološovicích. Nebylo to tak, že by kvůli tomu nespal, a nedočkavě běžel do kina. Prostě si jen chtěl potvrdit celkový obrázek.

A to je přesně naše situace. Čtenář otevře Guardian nebo Hospodářské noviny, případně si pustí Českou televizi. Dostane se mu uspokojivé informace o tom, že strana a vláda má vše pevně v rukou, a že i když američtí imperialisté nespí (pardon, Trump, Klaus a brexitěři), statečné politbyro si nakonec poradí. Na faktech

přestalo záležet, zůstaly jen postoje. Existuje už jen vyjádření loajality s režimem nebo odpor proti němu. Pochopitelně také zmizely problémy, o který by bylo možné

Čtenář otevře Guardian nebo Hospodářské noviny, případně si pustí Českou televizi. Dostane se mu uspokojivé informace o tom, že strana a vláda má vše pevně v rukou, a že i když proradní imperialisté...

diskutovat.

To není normální situace. To je situace režimu před zhroutilím. Komunisté si v takové situaci poradili tak, že otevřeli prostor pro masivní šedý trh a umožnili lidem, aby se zařídili po svém. Proto jejich režim vydržel ještě desítky let. Jenže se nezdá, že by toho byly dnešní elity schopny. Směřujeme tedy ke zhroutilí . Což by nebyla žádná škoda, kdyby byla šance, že po kolapsu přijde regenerace, a nikoliv převzetí moci džihádisty.

Ale tím si nemusíte lámat hlavu. Stačí přečíst pár článků o tom, proč je Hampl špatný člověk a o kolik procent překročili plán úderníci z Milionu chviliek pro demokracii.

PhDr. Petr Hampl, Ph.D. je nezávislý sociolog a autor bestselleru Prolomení hradeb – proč západní civilizace tak snadno podléhá islámu, a jaká je šance na její záchranu. Jeho další texty jsou k přečtení na www.petrhampl.com